

Josep Pizà i Vidal

I la por?

*Rosa d'Or de la Pau de Narració Curta
dels Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2010

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-2010-N-R-0242-0184

© del text: Josep Pizà i Vidal

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2010

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Josep Pizà i Vidal

I la por?

*Rosa d'Or de la Pau de Narració Curta
dels Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2010

La narració *I la por?*, de Josep Pizà i Vidal, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al xxxiv Premi de Narració Curta dels Premis Castellitx 2010. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila, Pere Mulet Cerdà i Antoni Vidal Ferrando.

I la por?

ANIT, HO FÉREM, JUST DESPRÉS del vi generós que vessares dins la meva copa, un gran reserva de la terra, aromàtic però no excessivament afruitat, amb lleus matisos a canyella i a regalèssia. Semblaves la jovi-al capitana d'un antic vaixell corsari (un esplendorós navili de guerra d'èpoques perdudes en el temps, la joia més lluent que solcava el mar d'unes llunyanes i estrofolàries Antilles), que havia abandonat la tripulació a l'albir de taurons ferotges i altres monstres marins per voler anar a la recerca del teu tresor, al meu paradís. Només la teva presència em feia trontollar tots els esquemes cognitius predeterminats i m'incapacitava per a l'ús de diferents facultats mentals, com ara la lògica, la parla o l'objectivitat. Estàvem embadalits, l'un amb l'altra, presoners d'una fascinació com la que en qualsevol ésser humà poden provocar el foc, les aigües encabritades d'un riu quilòmetres abans de la zona de meandres o els amagats oasis del desert. Al teu costat, el temps era un detall insignificant, que a vegades canviava de ritme i fluïa com un agradable somni. Tu em miraves amb ulls de xoteta indefensa perquè volies que prompte sortís, dels meus dintres, el teu llop anhelat, amb uns poderosos ullals per tal d'esquinçar la teva pell i de clavar-se profundament a la teva carn. Recordo que per la comissura dels llavis, que brilla ven intensament com la fruita fresca, et regalimaven unes gotetes del suc vermell que acabàvem de degustar, les quals m'encarregaria jo d'absorbir sols uns instants més tard. Un petit terratrèmol d'atracció voraç, capaç de gene-

rar les ones més poderoses, tant per terra com per mar o per l'aire, s'estava congriant molt prop de nosaltres. Per a mi, la terra era el teu cos, sensual i necessitat, buit i ple, tot ensems, virginal i destarotat, el mar era la teva sang, per on fluïen unes bombolles color de rosa, la composició química de les quals encara estava per escodrinyar, i l'aire, tot l'oxigen que arribava als teus pulmons i que després, convertit en residu diòxid, expulsaves dolçament en forma de sospirs i gemecs dels quals jo podria abeurar-me. La penombra del lloc invitava a l'aproximació (l'única llum que ens abraçava provenia de l'exterior: la lluna projectava una aurèola difosa en el teu contorn), i, en despullar-te, vaig concloure que eres tu: la piga del pit, que podia trobar-se clonada també a una natja, et delatava. També et delata va el minúscul tatuatge prop del centre cosmogònic del teu llombrígol, en aquells moments situat molt a prop del centre del meu univers particular. I és que fores tu qui m'ensenyares a fer l'amor: a trobar-nos en els ulls, a despullar-nos el cos, però abans l'ànima, a percebre el gla tir del cor i de la carn. La teva mirada, tan misteriosa com nívia, irradiava espurnes estel·lars mentre la teva veu de vellut recorria els volcans de la meua pell com un calfred, i em despertava, instant rere instant, aquella excitació d'anys enrere que ofegava els sentits. I en cap moment no deixàrem de gemegar, perduts en la nostra pròpia marea, en la nostra pròpia bogeria, sense voler-nos asserenar. El pols s'accelerava per moments sense que cap dels dos tingués cura de moderar aquella sobtada taquicàrdia, que prompte es convertiria en una sintonia creada per a l'ocasió per una orquestra interior amb un volum que te nia la necessitat d'assolir nivells hiperbòlics. La respiració s'acaramullava en volves gegantines de fruïció. La tensió arterial es disparava com incantables focs d'artifici. Sentíem els moviments de tots els oceans dintre les nostres ànimes. Llavors, jo, disfressat un cop més de lladre de petons, mossegant-te despietadament els lla vis i els pensaments, vaig voler que passassis la resta de la nit amb mi, entre els llençols arrugats del meu llit, aquí dalt de la torre, al meu far, el més alt i poderós de tota l'illa, des d'on, amb vista de gavina, puc assaborir el meu món particular i vigilar el lent navegar de les naus que passen prop de la costa; però tu no volgues. Un incòmode silenci s'installà durant uns eterns instants entre nosaltres. Per trencar-lo, decidires posar una estúpida excusa que no vaig aca-

I la por?

bar d'oir: crec que parlaves d'una vel la profecia que t'impedia quedar-te amb mi per més temps. I te n'anares, nua, i em deixares com a penyora la teva roba i la teva olor. I tots els matisos del color vermell impregnats en cada un dels pensaments: dels teus llavis, de la teva sang, dels tur-gents mugrons, del sexe impacient. Al cap d'uns minuts, després de la partença, va començar a ploure. Amb les finestres obertes, les gotes que entraven de biaix tacaven de color cendra els mobles més pròxims. Lla-vors, el que vaig poder veure sota la torre, des de la talaia imprecisa de la teva absència, em va provocar una punxada estranya: era la imatge d'un home prim, com un espectre d'home sorgit del territori de les ombres, sinistre i tètric, sota un fanal que desdibuixava els contorns de les coses i els atorgava un aspecte irreal. Portava barret gris i restava recolzat al fanal en un fals intent per no mullar-se. Quan li vaig veure el rostre, en un principi vaig pensar que potser era l'avi. Però no era ell. Era un altre home que ja havia vist en algun dels meus somnis, o, per ser més exactes, en la majoria dels pitjors malsons. Semblava borratxo i va entonar una melodia de borratxos. En acabar l'atrotinada cançó, va fixar els seus ulls en els meus amb una mirada d'ultratomba que semblava governada pel mateix diable, que va mantenir fixa contra mi durant una bona estona. Quan va cridar el meu nom: *Joel!*, seguit de l'ordre: *Baixa ara mateix, que hem d'aclarir d'una vegada per totes l'assumpte de la teva imminent i inexorable mort!*, vaig tancar de seguida les finestres, i vaig tractar d'oblidar-lo. Quan vaig tornar al llit, les úniques tempestes que m'envoltaven eren, per una banda, la que li esdevenia a la fragata del quadre que l'avi m'havia regalat pel meu darrer aniversari, impertèrrit en el centre d'una de les parets principals de l'estança, per altra banda, la meva insuportable tempesta interior. Durant uns instants, vaig notar a la nuca, l'alè putrefacte i humit d'un animal enorme, ferotge i inventat: aquella fera impossible tenia la gola entreoberta i badalla va a escassos centímetres dels meus cabells. Vaig voler plorar, però, sense saber per què, no ho vaig fer. També vaig voler cridar, però el silenci va ser l'únic mot que s'escapà de la meva boca. Aquell home encara devia estar sota el fanal, amb el posat impertèrrit, com una ombra pudenta entre la resta d'ombres de la nit. Vaig pensar en ell per darrera vegada i una bufada freda em glaçà el cor. Hores més tard, en recuperar el control dels meus músculs, vaig respirar

profundament, lentament, i, tot i que l'aire que em penetrava pulmons endins s'enganxava a mi com si fos una mescla de ciment i asfalt reencalentits, vaig ser capaç de recordar un antic proverbi que apostava per la temprança. Tot mantenint les mans a la cara, vaig tractar d'enfonsar-la en el coixí, com embolicat de manera sobtada per un fals estat catatònic.

*** **

Ben de matí, el fred de la meva illa m'ha despertat, amb la compareixença de les primeres resplendors ataronjades de l'alba que començaven a aclarir les ombres de la nit. Després de sentir novament el buit de la teva absència, ha colpit la porta de l'entrada sense una intenció clara, com aquell qui mira una estàtua o un quadre surrealista, i no esperava res a canvi. Però jo l'esperava des de la superfície d'un lleu son, quasi imperceptible, i he obert la porta, potser fins i tot abans que ell decidís tocar-la, o ni tan sols d'atracar-s'hi. Bon dia, l'he saludat, però el fred no ha contestat. Tenia dents de tauró i feia la mateixa olor dels peixos abissals, però no deia res, ni d'ell es desprenia cap remor. Al cap d'una estona, després de recollir els darrers regalims de suor enganxosa amb els palmells de les mans, quatre nous rajos ben vermells d'un sol incipient han vingut a saludar-me, traspasant per pur caprici els vidres d'aquest meu far, d'aquest meu refugi ingràvid, però jo els he dit que s'esperassin una estoneta fora, que els meus ulls s'ha vien d'avesar pausadament al poder de la llum, i així ho han fet. M'he preparat un cafè ben carregat i l'he begut d'un sol glop: cremava. Amb un pinzell d'aigua he escrit coses íntimes al meu quadern de bitàcola. Tot ell n'és ple, de paraules secretes, potser de significacions encara desconegudes, que dormen plàcidament sota la pell, i que només en íntims eixams de lucidesa cobren vida. Absorbit per una estranya i somnolenta mandra, he baixat del capcurucull del far per les escales, tot i que hagués preferit fer-ho d'un salt, sense paracaigudes ni protecció. Després de dibuixar el teu somriu sobre l'arena de la platja, he decidit capbussar-me en aigües d'hivern, i nedar fins al bot pneumàtic de l'avi. En ell m'he assegut lliure, bressolat pels braços d'imaginades sirenes, al compàs de les rítmiques ones, sota tons d'un blau inversemblant, quasi utòpic. He decidit que l'aigua

I la por?

estava calenta, i he som rigut. I amb els meus peus jugant amb les ones, m'he concentrat en el fons del mar: els coralls m'han donat la benvinguda, i els peixos s'han acostat a mi, i m'han mirat amb els seus petits ulls laterals. La gèlid a pluja ha tornat a caure, encara que el meu cos ha romàs sec (excepte els peus, que seguien jugant amb les ones), com si estigués protegit per una invisible mampara. De sobte, inesperadament, han sobre vingut ràfegues d'un vent desconegut que bufava des de qualsevol direcció. A pesar d'això, el meu cos continuava sec. El bot de l'avi s'ha desamarrat al mateix temps que s'escoltaven, de lluny, unes campanes. El mar, tossut en les seves intencions, m'ha arrossegat a la seva lliure voluntat. He començat a navegar sense rumb conegut en un mar de follia i fragilitat, atrapat entre quimeres, incerteses i malenconies: l'espasa de Dàmocles començava a penjar sobre mi. Els coralls ja no em saludaven i els peixos havien deixat de tenir els ulls petits. Han aparegut desenes d'estrelles de mar gegants i famolenques. He encongit les cames, per la meva seguretat, i els meus peus han deixat de tenir contacte amb l'aigua. Lentament, m'he allunyat més i més de la riba, fins que la riba ha desaparegut: al meu voltant només hi havia mar immens i lladrucs de gavina. I la por? On s'havia amagat la por redemptora que havia de venir a salvar-me?, m'he preguntat una vegada i una altra, sense que la por aparegués per cap costat. Per fi, he recordat les darreres paraules que l'avi (amo de nombroses rondalles i de la petita embarcació) pronuncià en vida des del llit del traspàs: Per on passis, deixa petjada. I amb lletres de sang he deixat la meua signatura sobre el mar. I he desaparegut.

